

Práce je také plná nepřesných, resp. hrubě zjednodušujících vyjádření.

Diplomantka na mnoha místech pojednává obecně o členech orgánů akciové či evropské společnosti, činí tak ale v otázkách, ve kterých zobecňovat nelze, resp. kde by bylo třeba rozlišit, o členy kterého orgánu se jedná. Takto lze její závěry vztáhnout jen na členy jednoho či dvou orgánů, čímž je ale zase pojednání zcela ocluzeno o specifika ostatních orgánů, takže výsledkem je nejen věcná nesprávnost, nýbrž z podstatné části i neúplnost výkladu. Kapitola 3 např. diplomantka nadepisuje „povinnosti členů správních orgánů“, v dalších částech se ale věnuje jen povinnostem členů představenstva. Jak je to tedy např. s přípustností zásahu valné hromady do působnosti dozorčí rady či správní rady? Nadpis ke kapitole 3.1 naopak zahrnuje jen „členy představenstva“, i když následující pojednání vyznívá obecně. Na str. 18 omezuje diplomantka své úvahy na „závazek k obchodnímu vedení společnosti“. Jak lze tedy její závěry vztáhnout na dozorčí radu, ale i správní radu? Má snad diplomantka správní radu evropské společnosti za orgán obchodního vedení? Patrně ano, jak dokládá mj. její vyjádření na str. 2: „...a členům správní rady ... pak i rozhodování ve věcech obchodního vedení“.

Není rovněž odpovídající klasifikovat nástroje soft law jen jako „samoregulační“ (viz např. na str. 3, 9, 11). Co vlastně diplomantka rozumí pojmem „samoregulační“? Je jí známo, který orgán je např. autorem proslulého britského kodexu a jak se tento kodex nazývá? Jedná se skutečně o orgán „samoregulující“? Obávám se také, že diplomantka nepochopila význam a původ a tím pádem ani blízkou budoucnost nástrojů soft law v oblasti corporate governance. Jinak by sotva mohla uzavřít, že „stanovení pravidel formou soft law je jen mezikrokem k jejich zakotvení v závazných právních normách“ (str. 13). Seznámila se např. s loňskými materiály Evropského fóra pro corporate governance, resp. Komise k pravidlu „dodržuj a vysvětli“?

Kapitola 1.2 (aspekty historického vývoje corporate governance) je naprosto nevyhovující, když zcela pomíjí vývoj ve 20. a 21. století. Přitom právě „aktuálním otázkám“ měla být práce věnována. Jaká témata jsou např. akcentována ve vědě corporate governance v návaznosti na poučení z finanční krize let 2008 a 2009? Jaká opatření se aktuálně podnikají vzhledem ke vztahu společnosti a členů jejích orgánů?

Upozornit lze také na řadu dílčích obsahových vad a nedostatků. Není např. obvyklé pojednávat o citovaném autorovi jako o „panu doktorovi“ (str. 2) ani přejímat jeho myšlenky bez přesné citace pramene, ze kterého se čerpá (taktéž str. 2). Na řadě míst diplomantka nerozlišuje mezi orgánem a jeho členem, když např. hovoří o „povinnosti správních orgánů vykonávat působnost s péčí řádného hospodáře“ (str. 2) či o „právech a povinnostech představenstva“ (str. 21). Není správně překládat slovo „control“ do češtiny jako „kontrola“ (str. 4). V souvislosti s orgánem společnosti není namístě zmiňovat „pravomoce“ (str. 9). Nesouhlasím s tezí o tom, že v německém právu absentuje přímý vztah mezi akcionářem a členem představenstva (str. 10). Je diplomantce např. známo, jakou úlohu v německém právu plní tzv. absolutorium? Tuto úvahu ostatně postrádám i v pojednání o tomto institutu na str. 50, jakož i reflexi judikatury k podobným snahám v českém právu. Neúplný je též názor o „nepříliš silné vazbě tuzemského kodexu na právní normy“ (str. 12) a zmínka o § 161 odst. 1 AktG ve srovnání s tuzemskou úpravou. Je tedy nebo není v českém právu zakotveno pravidlo „dodržuj nebo vysvětli“? Odmítám tvrzení na str. 15 o tom, že společnost sama nedisponuje vůlí, když ta je jí dána akcionáři. Nejasný je kontext na str. 16 dole, kde na jedné straně diplomantka pojednává o „zbytkových záležitostech“ v působnosti představenstva, aby vzápětí „tyto činnosti“ vymezila citacemi z judikatury, které ovšem definují obchodní

vedení. V pasáži o vztahu první a poslední věty v § 194 odst. 4 ObchZ (str. 23) zcela postrádám odkaz na judikaturu. Chybný je potom diplomantčin závěr o tom, že je nesmyslné uvažovat o péči řádného hospodáře v souvislosti s naplňováním nevýhodných pokynů řídící osoby (str. 24). Ze zařazení druhého odstavce na str. 24 je zřejmé, že diplomantka nepochopila rozdíl mezi pokyny a zásadami valné hromady dle § 194 odst. 4 ObchZ na jedné straně a omezeními dozorčí rady, ale i valné hromady, která se týkají jednatelského oprávnění představenstva, na straně druhé. Ve vztahu k těmto omezením potom zcela pominula specifika, která plynou pro evropskou společnost z nařízení o SE. Jako odbyté hodnotím i zamýšlení nad tím, zda povinnost mlčenlivosti končí zánikem funkce (str. 27), když opět nereflexkuje ani specifika evropské společnosti, ale ani obecné zásady právní, např. vzhledem k post-smluvní loajalitě. Není pravdou, že péči řádného hospodáře lze ztotožnit s pečlivostí „diligentis patris familias“ (str. 29), a sama diplomantka to v dalším textu dokládá. Nepravdivé je tvrzení na str. 34 o tom, že člen představenstva je povinen „předněst dukazy“ ve svůj prospěch. Taktéž se nemohu ztotožnit s názorem, že povinnost loajalitty „není v zákoně nijak vymezena“, když sama autorka následně cituje § 567 odst. 2 ObchZ (str. 39). Závěr o tom, že má-li společnost uzavřít smlouvu s příbuzným členem představenstva, je třeba dbát na to, aby „smlouva byla uzavřena za co nejvýhodnějších podmínek pro společnost“ (str. 41), je hrubě zkrslující. Jak platné právo řeší podobné zájmové konflikty? Jen na základě principu loajalitty? Pasáže o odpovědnosti členu orgánu zcela pomíjejí rozměr přímé odpovědnosti vůči třetím osobám, zejména věřitelům, ale i např. akcionářům. Uloží odstavce na str. 49 tak např. zcela zamlčuje judikaturu Nejvyššího soudu k otázkám tzv. „reflexní škody“, tj. škody, která porušením povinností člena orgánu vznikne nejen společnosti, nýbrž také samotným akcionářům tím, že se sníží hodnota jejich akcií.

Jazyková a stylistická úroveň práce rovněž pokulhává. Narazil jsem zejména na řadu překlepu, resp. chybných tvarů slov. Práce s poznámkovým aparátem na druhé straně veelku vyhovuje (až na opakovaně plné citace týchž děl).

Ze všech uvedených důvodů hodnotím posuzovanou práci s rozpaky. Konečné hodnocení ponechávám závislé na průběhu ústní obhajoby, již nyní však neskrývám značné pochybnosti. Ocením, jestliže se diplomantce podaří vysvětlit či uvést na pravou míru většinu ze shora uváděných věcných nepřesností či formulačních neobratností alespoň během této obhajoby.

V Praze dne 17. září 2010

JUDA Petr OeH. J.L.M.